

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 218/05
28.02.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Драгомира Милојевића, Милене Инић-Дреџун, Горана Чавлине и Бате Цветковића, чланова већа и саветника Гордане Бурлић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавање јавног реда и мира из члана 24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду К.413/04 од 14.10.2004. године, у седници већа одржаној 28.02.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Делимичним **УВАЖЕЊЕМ** жалбе браниоца оптуженог АА, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Окружног суда у Новом Саду К.413/04 од 14.10.2004. године, само у погледу одлуке о казни, тако што Врховни суд, оптуженог АА, за кривично дело спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавање јавног реда и мира из члана 24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру Републике Србије, за које је наведеном пресудом оглашен кривим, применом члана 42. и 43. Основног кривичног закона, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју се урачунава време проведено у притвору од 12.09.2004. године, па до даље одлуке суда.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Новом Саду К.413/04 од 14.10.2004. године, оптужени АА је оглашен кривим, за кривично дело спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру и осуђен на казну затвора, у трајању од три године, у коју се урачунава време проведено у притвору, почев од 12.09.2004. године, па до даље одлуке суда. Оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или да се преиначи и оптуженом изрекне блажа казна.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.343/05 од 18.02.2005. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована, а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је, размотрио списе предмета, испитао побијану пресуду, ценио наводе у жалби и предлог Републичког јавног тужиоца, па налази:

Жалба је делимично основана.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, пази по службеној дужности, нити битне повреде на које се жалбом указује.

Из описа радњи наведених у изреци побијане пресуде, произилазе сва битна обележја бића кривичног дела, спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавање јавног реда и мира из члана 24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, за које је оптужени побијаном пресудом оглашен кривим. О свим одлучним чињеницама, дати су довољни, јасни и правилни разлози који не садрже противречности, а изрека пресуде је јасна и разумљива и не противречи сама себи и датим разлозима. Одбрана оптуженог је детаљно цењена како појединачно, тако и у односу на остале изведене доказе. Стога се жалбени наводи браниоца оптуженог, да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, оцењују неоснованим.

Побијајући утврђено чињенично стање, бранилац оптуженог понавља одбрану изнету на главном претресу пред првостепеним судом и побија правилност оцене изведених доказа истичући, да је првостепени суд погрешно, што је поверовао исказима оштећеног и сведоцима који су били присутни критичном догађају, а није поверовао оптуженом који је представио догађај онако како се стварно и одиграо.

Насупрот жалбеним наводима браниоца оптуженог, Врховни суд налази да је чињенично стање довољно разјашњено и да су у побијаној пресуди дати правилни разлози у погледу чињеница важних за доношење одлуке. Наиме, оптужени је критичног дана, у раним јутарњим сатима, боравио у дискотеци "ББ" и око 4,00 часа ујутру, прелази у кафић "ВВ", где се задржава око петнаестак минута. На путу до куће сусреће своју девојку и са њом се задржава у близини кафића "ВВ". Оштећени ГГ је полицајац у ОУП ДД. Враћајући се из смене, чекајући први јутарњи аутобус да оде у ДД1, где станује, свратио је у кафић "ВВ", наоружан и у униформи. Око 4,45 часова, оштећени напушта кафић и креће ка аутобуској станици. Како је улична расвета још била укључена, а и свитало је, оштећени уочава да се два лица туку у улици ДД2, у ДД. Покушао је да их развади и прекине тучу, да би оптужени, који је непосредно пре тога био са својом девојком на супротној страни улице, дошао до ова два младића, од којих једног познаје, обратио се најпре речима оштећеном "Шта се ти мешаш, доста ми је више вас полиције", а потом из задњег левог џепа панталона извадио нож на расклапање тзв. "Лептир", пришао оштећеном и рекао му: "Хајде, пичко, извади пиштољ и пуцај ако смеш" замахујући десном руком у којој је био нож према оштећеном и то у пределу груди и стомака. Оштећени је успео да избегне тај напад оптуженог. Међутим, оптужени поново покушава да нападне оштећеног. Сведоци ЋЋ и ЕЕ, успели су да му одврате пажњу са оштећеног. Оптужени је побегао са лица места и све до момента хапшења се крио у кући својих родитеља.

Правилно је првостепени суд закључио да је оптужени својим радњама спречио овлашћено службено лице да изврши службену радњу - да успостави јавни ред и мир, односно прекине тучу и вербалним вређањем и нападом ножем.

Правно квалификујући утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд поступио када је нашао да се у радњама оптуженог АА, стичу законска обележја кривичног дела, спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавање јавног реда и мира из члана 24. став 3. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру.

При изрицању казне, првостепени суд је ценио све околности, које су од значаја за одмеравање казне у смислу члана 41. ОКЗ и то од олакшавајућих околности да се ради о младом човеку, његове имовинске и породичне прилике (незапослен, родитељи га издржавају, нежењен, без деце) и досадашњу неосуђиваност, док отежавајуће околности суд није нашао. Тим свим околностима дат је одговарајући значај који оне имају код одмеравања казне, па је оптуженом изречена казна затвора у трајању од три године, уз примену законских одредаба о ублажавању казне.

Међутим, Врховни суд налази да је изречена казна већа него што је то нужно са становишта сврхе кажњавања, иако су примењене одредбе о ублажавању казне, налазећи да ће се у конкретном случају и мањом казном од оне коју је изрекао првостепени суд остварити сврха кажњавања из члана 33. ОКЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција - члан 5. став 2. ОКЗ, па је оптуженом, уз уважавање жалбе, овај суд изрекао казну затвора од две године.

Са изложеног, а на основу члана 391. ЗКП, одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа

судија,

Гордана Бурлић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

ан